

Čís. 3938.

Příspěvky okresní nemocenské pokladny nepožívají výsadního zákonného zástavního práva na nemovitosti, v níž byl podnik provozován pouze v prostorově nepřevážné její části.

(Rozh. ze dne 4. června 1924, R I 417/24.)

Žádost okresní nemocenské pokladny, by jí byly z výtěžku exekučního prodeje nemovitosti přikázány zadrželé příspěvky ve výsadním pořadí, exekuční soud zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a přikázal prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu nejvyšší podání rozvrhl, a uvedl mimo jiné v důvodech: Prvý soudce nepřiznal pohledávce stěžovatelky přednostního práva. Z odůvodnění napadeného usnesení vychází na jevo, že první soudce, řešiv otázku, zda jsou zde předpoklady pro ono přednostní zástavní právo ve smyslu jud. čís. 150, vycházel hlavně z výměry nemovitosti, v dražbě prodané, uvažuje pokud tato výměra může býti považována za určenu k účelům pilníkářství, a pokud nikoli. Toto stanovisko není správným. Při posouzení otázky, zda nemovitost jest věnována určité živnosti výhradně neb aspoň převážně, jest především vzíti zřetel na to, zda celé zařízení nemovitosti jest takové, že poukazuje na živnost v ní provozovanou. V tom směru přichází zde v úvahu, že dle odhadního protokolu nemůže býti o tom pochyby, že nemovitost, prodaná veřejnou dražbou, aspoň převážně jest věnována pilníkářské živnosti a k tomuto účelu také jest zvláště zařízena. Neboť, až na to, že dlužník měl v prvním poschodí byt, jest celá nemovitost věnována pilníkářství a k tomuto také zejména zařízena.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě ke zrušovacím důvodům svého usnesení, znovu rozhodl o rekursu. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Rekursní soud má neprávem za to, že nemovitost povinných dlužníků, prodaná ve veřejné dražbě, jest, ne-li úplně, aspoň převážně věnována živnosti pilníkářské a jest pro ni zvlášť zařízena. Podle odhadního protokolu jsou pilníkářské živnosti věnovány a pro ni zvláště zařízeny toliko přízemek hlavní budovy a přízemní přístavba, jejichž plocha měří úhrnem jen 126 m² a v nichž nacházejí se jen 2 dílny o plochách, měřících 37 m² a 23 m². Byt v prvním patře domu (hlavní budovy) s plochou 97 m², záležející z kuchyně, malého pokoje a velkého pokoje, nádvoří s malým sklepem, zahrada, která sama měří 415 m², vše to s úhrnnou plochou 632 m² jest mimo provoz pilníkářství. Celá tato nemovitost je tudíž ve skutečnosti obytným domem s nádvořím a zahradou. Z okolnosti, že v přízemí hlavní budovy a v přístavbě provozována byla živnost pilníkářská, nelze usuzovati, že tato nemovitost byla výhradně neb aspoň převážně věnována živnosti pilníkářské a pro ni zvlášť zařízena, neboť používání a zařízení živnosti této naproti

používání a zařízení pro jiné účely nemá takové převahy, aby z toho byla zřejma vůle vlastníková, věnovati nemovitost provozu živnosti. Vymáhající věřitelka právem vystupuje proti opačnému mínění soudu rekursního, pročež dlužno její dovolací rekurs uznati důvodným.

Čís. 3939.

Kterak jest za úpadkového řízení zciziti věci, k nimž jest uplatňováno právo vylučovací.

(Rozh. ze dne 4. června 1924, R I 446/24.)

Komisař úpadku zamítl návrh úpadce, by bylo odloženo zpeněžení úpadkové podstaty, a schválil návrh, by předměty, patřící do úpadkové podstaty, byly prodány Šimonu B-ovi za 7000 Kč z volné ruky. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil komisaři úpadku, by po pravomoci usnesení dále jednal a nové usnesení vynesl. Důvody: Zpeněžení věcí, do úpadkové podstaty patřících, z pravidla státi se musí soudním prodejem (§ 119 konk. ř.), od čehož přípustna jest jen tehdy úchylnka, když by jinaký způsob zpeněžení byl výhodnějším. Pokud se tkne věcí, ohledně jichž se uplatňují práva oddělovací, mohou tyto bez svolení oprávněných toliko dle předpisů exekučního řádu býti zcizeny; jinaký způsob zpeněžení jest se svolením komisaře úpadku dle Šu 120 (2) konk. ř. přípustným jen tehdy, když jest jisto, že věřitelé, mající právo na oddělení, pokud k zcizení věcí nesvolili, budou z plna z výtěžku uspokojeni. Napadené usnesení neobsahuje zjištění, že navrhovaný správce úpadkové podstaty prodej věcí, do úpadkové podstaty náležejících, z volné ruky jest výhodnějším než prodej soudní. Dále neobsahuje napadené usnesení zjištění, že věřitelé, mající právo na oddělení, souhlasili s prodejem věcí z volné ruky, a že, pokud nesouhlasili, výtěžkem budou kryti. Za tohoto stavu věci nemá soud rekursní možnost, posouditi, zda napadené usnesení hoví zákonu, zejména ustanovení Šu 119 konk. ř. a Šu 120 (2) konk. ř. a jest proto nutno, aby komisař úpadku v dalším řízení ještě vyšetřil a zjistil, zda navrhovaný prodej věcí, do úpadkové podstaty patřících, jest výhodnějším, než soudní prodej, a dále zjistil, zda jsou zde předpoklady Šu 120 (2) konk. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí rekursního soudu zakládá se na Šu 119 a na druhém odstavci Šu 120 konk. ř. a jest náležitě odůvodněno; vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, by odůvodnění tohoto rozhodnutí vyvrátily. Zda prodej věcí, do úpadkové podstaty náležejících, z volné ruky Šimonu B-ovi za 7000 Kč byl by výhodnějším než prodej soudní, není spolehlivě zjištěno a třeba jest v této příčině dalšího šetření, jak to jest v odůvodnění usnesení rekursního soudu uvedeno. Správce úpadkové podstaty odůvodňuje své opačné mínění poukazem na nároky třetích